

Výměna. Valerien přivezl z Paříže bagetu. Vysloužil si za ni odvoz na Žižkov. A kytku pro svou ženu.

PiggyBee

Kulový blesk po belgicku

Letadlo z Paříže právě přistálo na pražském letišti. A s ním i bagetky. Právě čerstvé francouzské bagetky. Celozrnné, křupavé, s hořčičnými semínky. Přesněji řečeno, přivezl je Francouz Valerien. Je to od něj milé. Uvážíme-li, že jsme se nikdy předtím neviděli. A že nás seznámil Belgičan David, kterého oba známe jen z internetu.

Text: Magdalena Sodomková Foto: Alžběta Jungrová

I když slova „seznámil“ a „známe“ v předcházející větě jsou přece jen až příliš silná. Jak to jen vysvětlit? Jak vysvětlit, co je to PiggyBee?

Den, kdy se Davidovi rozsvítlo

David Vuylsteke je zvukař z Belgie. Když doprovází kapely na cestách, křížuje planetu tam a zpět, často se stává „kurýrem“. Kamarádi ho prosí, zda by nemohl známým v Berlíně přivést krabičku belgické čokolády, naopak domů vozí všechny ty místní speciality – podle toho, kde kapela zrovna hraje. Ostatně, stává se to nám všem, ať už převážíme z venkova do města plato vajec, nebo jsme globální nomádi.

Někdy jde ale o víc. Když má člověk jako třeba David Vuylsteke část rodiny v Belgii a část v Jižní Africe, musí otázkám logistiky logicky věnovat o trochu víc času, než bývalo v neglobalizovaném světě obvyklé. „Vracel jsem se právě z Jižní Afriky. Adoptoval jsem tam syna. A už cestou jsem si uvědomil, že jsem něco důležitého zapomněl. Zoufale jsem to potřeboval, ale nevěděl jsem o nikom, kdo by měl v příštích dnech cestu z Johannesburgu do Bruselu,“ vysvětluje David.

Seděl v letadle a přemýšlel. Rozhlédl se kolem sebe. Na palubě davy lidí, kteří evidentně cestují po stejné trase. „Celá ta moje situace mi přišla tristní, vždyť každý den na letišti v Bruselu přistávají tisíce lidí z Jižní Afriky. A beztak každý z nich jednou za čas řeší to co já. Rozsvítilo se mi,“ vysvětluje. Rozhodl se, že se pokusí obě skupiny – ty, co zrovna cestují, a ty, kteří právě potřebují něco přivést – propojit. Webová stránka se zdála být dostatečně mezinárodním řešením. A tak vzniklo PiggyBee.

Dirigenti logistiky

Dovolme si nyní malou lingvistickou odbočku. PiggyBee je slovní hříčka. Anglický výraz piggyback znamená převážet něco na zádech. Piggy je zároveň prasátko, bee včela. „Tedy máme tu PiggyBee – sílu a sympatie prasátka v kombinaci s lehkostí pracovitě včely, co lítá neúnavně tam a zpět,“ vykládá David Vuylsteke, který web spustil spolu s designérem internetových stránek Sebastianem Desembergem. Belgičanem žijícím v Johannesburgu a milovníkem techny.

Ten večer přijel z letiště dřív, a ještě s kytkou...

„Nejdřív jsme mysleli, že by se to mohlo ujmout v Belgii, jenže pak se to začalo šířit po Evropě a nakonec po celém světě. Nejvíce využívané trasy jsou v tuto chvíli mezi USA a Evropou. Pokud jde o Čechy, nejvíce si žádají převoz věcí mezi Prahou a Londýnem a mezi Českem a Spojenými státy. Naopak jako kurýři se osvědčili v Africe, na Novém Zélandě. A hodně cestují v rámci Evropy,“ říká David.

A zdá se, že web PiggyBee přitahuje různé typy lidí. Ti první opravdu něco potřebují. Například přepravit kolo ze Spojených států do Vietnamu, svatební šaty z Belgie do Kamerunu, indickou medicínu z Indie do Ameriky, detektor kovů odkudkoli do Toga, autobus z Řeka do Mozambiku. „Velice často se lidí snaží dostat zpátky například oblečení, které někde zapomněli. Naposledy se třeba Berengere opět shledala se svými věcmi díky Charmaine, která měla v kufru trochu místa a zrovna cestovala z Francie do Johannesburgu,“ říká David. A nabízí se otázka: Co za to?

PiggyBee je zadarmo. Záleží však na domluvě. Ten, kdo nabízí dobrý skutek, může žádat protislužbu. V úvodním formuláři lze zaškrtnout: odvoz z letiště, pozvání na party, kafe, ubytování, peníze nebo třeba průvodcovské služby.

Diamant za těstoviny

Ostatně každý, kdo kdy někomu takto posloužil, tuší, že některé dobré skutky jsou k nezaplacení. To když se vám někdo za těstoviny odmění diamantem. Ale nepředbíhejme.

Může se to stát, zejména pokud narázíte na osoby, jejichž přání jsou, jak se na první pohled zdá, jaksi méně urgentní. Zdáni však klame. Představte si touhy Francouzů žijících ve Vietnamu: sýr. Ano, sýr. Představte si sny Kanadánů v Africe o javorovém sirupu. Utrpení Norů, jimž v Maroku schází uzžený losos. Strádání Čechů, kteří v Londýně žijí bez přístupu k tatránkám či pivu Bernard. Expatí a gurmáni.

Vloni, ještě v předpotopných dobách, před svým soukromým objemem PiggyBee, jsem takhle převázela krajanovi žijícímu v Barmě, zemi rýže, několik pytlíků těstovin. Když jsme se po dlouhých peripetiích, přes nepřítel neochotných telefonních linek, zmeškaných vzkazů a jistému zásahu poctivých mnichů sešli ve Švedagonské pagodě v Rangúnu, prozradil mi pan Pavel souřadnice. Souřadnice dlaždic, na které když se člověk postaví, zahlédne na zlaté špici pagody drobný bod, který mění na slunci barvu. Diamant.

A i na PiggyBee slibují za kus domoviny

netušená dobrodružství. Třeba za belgickou čokoládu lekci potápění na Bali.

Jen expat ví, jak velkou radost může taková zásilka čerstvého domácího jídla způsobit. Třeba Valerien. Žije v Praze už tak dlouho, že se prý i hádá jako Čech, tedy ne jako by se hádal, kdyby se hádal jako Francouz s Francouzem. Po počátečním okouzlení Prahou, které mu vydrželo několik let, mu v našich zeměpisných šířkách začaly jistě věci prostě chybět. „Jídlo. Nejen kvalita. Ale i způsob přípravy. Ve Francii krájejí maso jinak,“ zasní se cestou na Žižkov. Odvoz si vysloužil protislužbou za dvě bagety, které s pochopením pro jistě neoddiskutovatelné potřeby chuťových pohárků do Prahy přivezl. Na jeho osobním listu pohřešovaného proviantu bývá obvykle sýr, víno a sladké makronky.

Když přemýšlel, co by tak chtěl za křupavou zásilku z pekárny, myslel Valerien na to, jak radost z dobrého skutku ještě víc zřetěžit. Jeho ženu by prý potěšilo, kdyby někdo odvezl tu starou televizi, co doma překáží, do sběrného dvora. Přijel ale až navečer, měli už zavřeno. A bylo zrovna před velikonočními svátky. A tak jsme za improvizovali s kytkou.

Samozřejmě, taková situace může za jistých okolností skončit fiaskem. Jen si to představte: Vezete bagetu cizí ženské, ta nabízí odvoz, což pak doma vysvětlujete své ženě s kytkou v ruce. „Do takových akcí zkrátka musíte jít s nadšením. S tím, že to je legrace pro všechny. S tím, že se pobavíte, uděláte někomu radost a on udělá radost vám,“ říká Valerien. A popisuje, jak kdysi zkusil coachsurfing, tedy podobnou síť kontaktů, která zase nabízí možnost zadarmo přespat u někoho na gauči. „Bylo to někde na Moravě a bylo to super. Hned vytáhli slivovici...“

Z toho plyne poučení: PiggyBee není nic pro morouse, kteří za vším čuchají podraz. I když i pro ty má David Vuylsteke dobrou zprávu. „V zásadě věříme, že lidi jsou dobří. I když nic jako nulové riziko neexistuje. Dosud jsme dohlíželi na každou transakci osobně, nyní bychom ale chtěli zavést systém hodnocení, který by byl ukazatelem věrohodnosti a spolehlivosti účastníků. V budoucnu chceme nabídnout i možnost, jak si přepravované věci nechat pojistit,“ prozrazuje.

Logistika PiggyBee sice začala jako akce ze Svěrákovy komedie *Kulový blesk*, rozrostla se však do obřích, celosvětových rozměrů. A v tuto chvíli se svým dirigentům začíná vymykat z rukou. Jejich

počáteční investice do webu uvedla do chodu perpetuum mobile dobrých skutků. Ovšem koordinovat ve volném čase všechny transakce už začíná být na hranici možností dvou nadšenců. „Důvěra a bezpečnost je to, na čem nám opravdu záleží. Uvažujeme proto o nějakém modelu, jak to udržet v chodu. Rádi bychom to probrali s nějakým investorem,“ říká David.

Ekoblázni

A je tu ještě jedna skupina, kterou Davidova myšlenka blaží. Ekoblázni. „Lidi se po světě každý den nějak přesouvají, buď jen v místě, nebo mezi státy. Kufry našich aut jsou mnohdy prázdné, a když letíme, občas máme trochu místa v zavazadle. V dnešní době, kdy bychom měli hlídat svou uhlíkovou stopu, nabízí PiggyBee ekologicky šetrnou logistiku ve světě plném mrhání,“ uvažuje belgický zvukař. Jistě. Když má někdo výčitky, že škodí zemi svými přelety, může si aspoň trochu vykoupit špatné svědomí. Utrousit za svůj hřích drobný odpustek. „Když už někde

VYNÁLEZCI PIGGIBEE

DAVID VUYLSTEKE se narodil ve Francii, vyrostl v Belgii, studoval ve

Spojených státech. Jako zvukař procestoval svět. Část rodiny má v Jižní Africe. Roku 2001 rozjel svůj on-line obchod se zvukovou technikou. Před třemi lety v letadle vymyslel PiggyBee.

SEBASTIEN DESEMBERG se narodil v Belgii, od roku 1988 žije v Jižní Africe. Roku

2005 založil firmu na on-line designe, ze svého obýváku diriguje 10 zaměstnanců. Miluje techno a cestování. Vytvořil stránku PiggyBee, líheň dobrých skutků.

jedeme, zas tolik energie nám nesebere, když něco vezmeme s sebou,“ namítá David Vuylsteke.

Na tom něco je. I když tím, co romantiku PiggyBee může zničit, nakonec nemusí být nic jiného než to, co jí dalo vzniknout: globalizace.

Když jsem se z Barmy vracela, rozhodla jsem se přivést rákosový klobouk. Vyžádala si ho máma s tím, že by se jí hodil při práci na zahradě. Klobouk se natřásl v džípu z Pa Ahnu do Rangúnu. Ležel na batohu, když jsem spala na letišti v Bangkoku. Houpal se mi na ruce, když jsem běžela terminálem v Istanbulu, i když jsem pila ranní kafe ve Vídni. Odpočíval na bratislavském sídlišti Petržalka, kde jsem si po dvou dnech cestování na chvíli dřímala před odjezdem vlaku směr Pardubice. Ležel mi na klíně v autobuse mířícím na Vysočinu. Za tuto anabázi jsem dostala extra porci svíčkové. To ano.

O týden později jsem – v touze zavzpomínat na Asii – zašla do asijského bistra v pražské holešovické tržnici. Ano, tušíte správně. Měli ho tam. ●